

θους τούτου ὥρειλε νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Γαλλία!

(Ἔπεται συνέχεια).

Π. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ.

(Διήγημα)

I.

Ὡνομάζοντο Λευκὴ καὶ Θάλεια καὶ ἦσαν ἀδελφαί.

Ἡ φύσις πλάττουσα αὐτὰς ἠθέλησε, ραίνεται, νὰ δείξῃ πόσους ἀνομοίους τύπους δύναται νὰ ἔχῃ τὸ ἀνθρώπινον κάλλος.

Γεννηθεῖσαι ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων, αὐξήθεισαι καὶ ἀνατραφεῖσαι ὁμοῦ, διέφερον οὐχ ἥττον πόσον πρὸς ἀλλήλας ὥστε μετ' ἀπορίας ἤκουεν ἕκαστος ὅτι τὰ περικαλλῆ ἐκεῖνα πλάσματα ἐκυφόρησε μία καὶ ἡ αὐτὴ γαστήρ.

Ἵψηλὴ, λεπτοφύης, ὠχρὰ, ξανθὴν καὶ μᾶλλον ὑποκάστανον τὴν κόμην ἔχουσα καὶ γαλανοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ μεγαλύτερα τῶν δύο Λευκὴ ἐκέκμητο τὴν συμπαθεῖ καὶ γλυκεῖαν καλλονὴν, τῆς ὁποίας ἡ θεὰ μεταρσιοῖ τὸ πνεῦμα εἰς χώρας αἰθρίας γαλήνης καὶ μακαριότητος. Ὅστις εἶδε τὰ ἀριστοτεχνήματα τῶν μεγάλων τῆς Ἰταλίας ζωγράφων, ὅστις ἔστη ῥεμβὸς πρὸ τῆς οὐρανίας καλλονῆς τῶν Παρθένων τοῦ Ῥαφαήλ καὶ ἐθαύμασε τὴν ἀγγελικὴν ἀγνότητα, τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ ἐπιχύσῃ ἐπ' αὐτῶν ἡ γραφίς τοῦ μεγάλου τεχνίτου, ἐκεῖνος δύναται νὰ πλάσῃ τὴν εἰκόνα τῆς νεάνιδος. Γλυκὴ καὶ μελαγχολικὸν τὸ βλέμμα τῆς εἰσέδου εἰς τὰ μυχιαίτατα τῆς καρδίας καὶ ἤγχιζεν ὅλας τὰς χορδὰς τῆς ἀπὸ τῆς ὑπάτης μέχρι τῆς νήτης.

Ἦτο ἐν ἐνὶ λόγῳ μία τῶν οὐρανίων μορφῶν, ὣν ἡ θεὰ προκαλεῖ ἐνίοτε ἀναίτιον δάκρυ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ

ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Γ'.

ἀνεξήγητον στεναγμὸν ἐπὶ τὰ χεῖλη.

Ἡ Θάλεια, ἡ νεωτέρα, ἦτο ὁ τύπος τῆς μεσημβρινῆς καλλονῆς, μᾶλλον εὐτροφῆς, φιλόγελως, με παρσιᾶς ῥοδόχρους, με ἐβενινὸν κόμην, με ὀφθαλμοὺς καστανούς, εἰς τὸ μέλαν ἀποκλίνοντας. Τὰ πορφυρὰ χεῖλη τῆς κατεκόσμει διαρκῶς ἐρατεινὸν μειδιάμα, τὸ δὲ βλέμμα ὅπερ ἐξηκόντιζον οἱ τακεροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦτο φλογερὸν ὡς ἀκτὶς τοῦ Ἥλιου τῆς Μεσημβρίας. Ἡ θεὰ τῆς ἀβρᾶς καὶ φιλομειδούς αὐτῆς καλλονῆς ἐξήγειρεν ἀορίστους εἰς τὴν ψυχὴν πόθους καὶ ἠθέλην ὁδηγεῖ τὸ πνεῦμα εἰς τὰ χλοερὰ ἄλση τῆς Πάφου καὶ τῆς Ἰθαλίας, ἀν' ὃ ἄγγελος τῆς ἀθωότητος, ὁ πτερυγίζων ἀνωθεν τῆς παιδικῆς καὶ χαριέσσης κεφαλῆς τῆς, δὲν ἀπεμάκρυνε με ῥομφαίαν πυρρινὴν πάντα θέδηλον λογισμὸν.

Οὕτως ἄνθους κλωνίον εἶχε παραγάγει ἐνταυτῷ κρίνον καὶ ῥόδον. Ἀλλὰ ὡς ἐκεῖνα, καίτοι τὸ εἶδος ἀνόμοια, συναντῶνται κατὰ τὴν εὐωδίαν, οὕτω καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ ἦσαν καθ' ἐν πανόμοιοι, κατὰ τὴν ἀγγελικὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς.

Καὶ ἡ μία ὑπερεῖχε τῆς ἄλλης κατὰ τὸ χλοερὸν καὶ μυροβόλον στάδιον τῆς νεότητος, ὅπερ κοινῇ διέτρεχον, δύο μόλις ἀπριλίους. — Ἡ Λευκὴ ἦτο εἰκοσιδύο, ἡ Θάλεια δὲν εἶχεν ἔτι συμπληρώσει τὰ εἰκοσὶν ἔτη.

II

Κατόικουν μετὰ τινος ἐπιστάτου καὶ μιᾶς γραίας ὑπηρετίδος εἰς ἑπαυλιν κειμένην παρὰ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ἐσχατιὰν χλοερᾶς πεδιάδος. Κῆπος ὁπωσοῦν εὐρύχωρος, κατάφυτος ἐκ διαφόρων ἀειθαλῶν καὶ ἄλλων καρπίμων δένδρων περιέφρασε τὴν οἰκίαν, ἧς τὰ πράσινα παράθυρα καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα ἐμαρτύρει ἄκραν καθαριότητα καὶ φιλοκαλίαν. Πυκνὸν φύλλωμα κισσοῦ ἀνεῖρπε καὶ διεκλαδίζετο ἀρμονικώτατα ἀνωθεν τῆς κυρίας εἰσόδου τῆς οἰκίας,

ἐνῷ κλῆμα ἀμπέλου ἀνερριχάτο καὶ ἐσχημάτιζε πρασίνην καὶ σύσκιον φυλλάδα, ἄνω ἐκάστου τῶν δύο ἰζωστῶν ὧν ὁ μὲν ἀπέβλεπε πρὸς τὴν πρασίνην καὶ λείαν πεδιάδα, στεφανουμένην περίξ ὑπὸ γαλανῶν ὀρέων, ὁ δ' ἕτερος πρὸς τὴν ἀχανῆ θάλασσαν.

Ἡ μήτηρ αὐτῶν εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ὁ δὲ πατήρ των, ναυτικός, ἀπεδήμει πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ξένην. Ἡ μήτηρ των ἦτο ἐκ τῶν ἀγγελικῶν πλασμάτων τὰ ὅποια ἐνίοτε ἀποστέλλει προσκαίρως ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν, θέλων οἰοεῖν ὅτι δειξὴ ἐμπράκτως τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς οὐρανίας ἀγάπης. Κόρη πλουσίας οἰκογενείας ἀντηγάγησε τὸν σύζυγόν της, ὅστις καίπερ ἄπορος καὶ μὴ εὐγενής, ἀλλὰ θερμὴν καὶ εὐγενῆ κακτημένος καρδίαν, ἠράτθη θερμότατα αὐτῆς. Παιδιόθεν οὗτος ἠσθάνετο ἀκαταμάχητον κλίσιν πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα καὶ ἅμα ἀνδρωθεὶς ἐγένετο πολυμῆρς θαλασσοπόρος. Ἐπιστρέψας ἐξ ἐνὸς τῶν μακρυνῶν ταξιδίων του ἐγνώρισε καὶ ἠγάπησε σφοδρῶς τὴν νεάνίδα, ἥτις ἀνταγαπήσασα αὐτὸν καὶ παριδοῦσα καὶ τοῦ βαθυοῦ καὶ τῆς θέσεως τὴν διαφορὰν ἠθέλησε, παρὰ τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰ ἐμπόδια τῆς οἰκογενείας της, νὰ ἐνώσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν τύχην της. Ὁ σύζυγός της τὴν ἐλάτρευε καὶ ἔζησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινα καιρὸν εὐτυχῆς, αἱ δύο δὲ κόραι ὑπῆρξαν ὁ καρπὸς τοῦ ὕμεναίου τούτου. Ἐκτισε τότε διὰ τῆς περιουσίας ἣν εἶχε συνχάγει ἐκείνος τὴν ἑπαυλιν ἣν περιεγράφαμεν, ὅπου κατόκει μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Ἐπὶ τινα καιρὸν ἡ πρὸς τὴν σύζυγον λατρεία καὶ ἡ πρὸς τὰ νεκρὰ βλαστήματα στοργὴ ἐπλήρουν δὴλν τὴν καρδίαν τοῦ θαλασσοπόρου· ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία νέων ταξιδιῶν ἀνεφύη κατόπιν ἐν αὐτῇ λεληθότως, πρὸς ἣν μὴ δυνήθεις ν' ἀντιστῇ, ἀνεχώρησεν ἄρῳ ἡσπασθῆ τρυφερότατα τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα. Ὅτε ἐπανάκαμψε μετὰ πολὺμηνον ἀπουσίαν εὗρε τὰ πράγματα πολὺ παρηλαγμένα. Ἡ ἀδύ-

νατος καὶ εὐαίσθητος φύσις τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἣν ἐθλίψε λίαν ὁ ἀποχωρισμός, ἔπαθε πολὺ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, καὶ ἐπανεῦρεν ὁ πλοίαρχος τὴν σύζυγόν του φέρουσαν μὲν τὸ μεδίαιμα ἐπὶ τὰ χεῖλην ἀλλὰ φθίνουσιν ἐκ τοῦ μαρasmus. Αἱ περιποιήσεις του καὶ ἡ θερμότης τῆς ἀγάπης του δὲν ἴσχυσαν ν' ἀποδώσωσιν αὐτῇ τὴν ὑγίαν, ἐσπέραν δὲ τινα αἰσθανομένη ἑαυτὴν λίαν ἀσθενῆ ἐκάλεσε τὸν σύζυγόν της παρὰ τὴν κλίνην καὶ παρουσιάζουσα αὐτῷ τὰ δύο κοράσια, ὧν τὸ μεγαλύτερον, ἡ Λευκὴ, ἠρίθμει μόλις ἐπτὰ ἔτη, τὸν ἡσπασθῆ κλαίουσα καὶ τῷ παρήγγειλε μόνον νὰ καταστήσῃ ταῦτα εὐτυχῆ. Εἶτα ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ στρώματος καὶ μετὰ τινος ὥρας ἡ ἀγνὴ αὐτῆς ψυχὴ ἔπτατο πάλιν πρὸς οὐρανοῦς, ὁπόθεν κατέβη, ῥίπτουσα ἐλέμμα στοργῆς ἐμπλεῶν πρὸς τὸν ἀτυχῆ σύζυγον τὸν θρηνοῦντα ἀπαρηγόρητον παρὰ τὸ σῶμά της καὶ πρὸς τὰ δύο μικρὰ χερουδεῖα τὰ ὅποια ἄφινεν ὀρφανὰ εἰς τὸν κόσμον.

Τότε ὁ ἀτυχῆς σύζυγος συντετριμμένην ἔχων τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς ἀπεφάσισε, καίπερ νέος, νὰ ἀπόσχῃ πάσης τοῦ λοιποῦ ἀποδημίας, καὶ νὰ ἀφιέρωσιν τὰ ὑπολειπόμενα τοῦ βίου του ἔτη εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων του. Ἐπεμελήθη τῷ ὄντι μετὰ ἰστοσεως ταύτης καὶ ἠσθάνθη ἄφατον παρηγορίαν καὶ εὐχαρίστησιν ὅτε εἶδε μετὰ τὰ τινα ἔτη τὰς θυγατέρας του γενόμενὰς ἤδη κορασίδας πλήρεις θαλγήτρων πετροικισμένας πρὸς τούτοις μὲ ὅλας τὰς δῶρα ἔσα παρέχει καλὴ καὶ ἐπιμεμένη ἀνατροφὴ. Οὐδὲ στιγμὴν ἔλειπεν ἀπὸ τῶ πλεονόν των. Τὰς ὥρας τοῦ ὅλας κατέτριβεν ὅτε μὲν θωπεύον καὶ ἀσπαζόμενος αὐτάς, ὅτε δὲ συμβούλευον ἢ διδάσκων, ἄλλοτε διηγοῦντος τὰς μακρὰς καὶ περιέργους περιπέτειάς του, καὶ ποτε θέλων νὰ συμμετέχῃ τῶν ἀθῶν καὶ παιδικῶν αὐτῶν διασπασμάτων. Συχνάκις ἐξήρχετο μετ' αὐτῶν εἰς περίπατον καὶ πάντοτε σὺν

ὄν διηυθύνετο πρὸς τὸ ἐρημοκλήσιον, παρὰ τὸ ὁῖον ἔκειτο τῆς προσφιλούς του συζύγου τὸ μνήμα. Οἱ ταπεινοὶ ἀγρόται ἀπεκάλυπτον μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλὴν, ὅτε συνήντων κατὰ τύχην τὸν ἄνδρα τοῦτον ἔτι νέον καὶ ὠραῖον, ἀλλὰ φέροντα προώρου γήρως τὸν τύπον, ἐπὶ τοῦ βραχίονος δὲ αὐτοῦ ἐρείδομένας τὰς δύο περικαλλεῖς νεάνιδας μελανειμονούσας καὶ φερούσας εἰς χεῖρας στεφάνους ἀνθέων, ἵνα τοὺς ἀποθέσωσιν ἐπὶ τοῦ μέλανος σταυροῦ τοῦ σκέποντος τὴν κόνιν τῆς μητρός των. Ἦτο δὲ λίαν συγκινητικὸν τὸ θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὰ τρία ταῦτα ὄντα γονυπετοῦντα παρὰ τὸ λευκὸν μάρμαρον ἐκείνης καὶ προσευχόμενα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀφώνου ταύτης προσευχῆς ἐνόμιζες ὅτι νῆμα ἀόρατον συνεῖχε τὰς ψυχὰς αὐτῶν μετὰ τῆς πεφιλημένης καὶ ἀποπτάσης ψυχῆς ἐκείνης. Εἴτα ἠγείροντο, ἀπέμασσον θαλερὸν δάκρυ κρεμώμενον ἀπὸ τῶν βλεφάρων αἱ νεάνιδες ἐρρίπτοντο μετὰ παραφορᾶς εἰς τοὺς πατρικοὺς κόλπους· ὁ πατὴρ ἔθλιβε τὰ τέκνα μετὰ στοργῆς ἀμυθῆτου εἰς τὰ στήθη του, ὕψου τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανὸν καὶ ἀπῆρχετο μετ' αὐτῶν σύννους εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Οὕτως ἔρρευσεν ἡ ζωὴ αὐτῶν κατὰ τινα ἔτη. Ἀλλ' ὅσον ὁ καιρὸς προέβαινε, τόσον ὁ πατὴρ ἰγένετο σκυθρωπὸς καὶ μελαγχολικὸς, χωρὶς οὐχ ἤττον νὰ μειωθῇ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἡ πρὸς τὰς θυγατέρας αὐτοῦ ἀγάπη. Αἱ νεάνιδες παρετήρησαν ἀνήσυχοι τοῦ πατρὸς τὴν μεταβολὴν καὶ προσεπάθησαν νὰ μαντεύωσι τὴν αἰτίαν τῆς ἀποκρύφου θλίψεως. Ἡ Λευκὴ μάλιστα, καὶ κατὰ μόναν δύο ἔτη πρεσβυτέρα τῆς ἀδελφῆς της, οὖσα ὅμως φύσις μᾶλλον σκεπτικοῦ χαρακτῆρος, εἶχε σημειώσει ὅτι ὁ πατὴρ των κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνίας καὶ τῆς μελαγχολίας ἀπεσύρετο συνήθως εἰς τὸν πρὸς τὴν θάλασσαν βλέποντα ἐξώστην, καὶ δῆθεν ἐρείδων ἐπ' αὐτοῦ τοὺς βραχίονας ἐρρίπτε βλέμμα μεστὸν

μελαγχολίας εἰς τὸ ἀπέραντον πέλαγος, το ὅποιον ἐρρίκνου μόλις ἡ ποντία αὐρα, πληροῦσα τὰ λευκὰ ἱστία τῶν ἀλιευτικῶν πλοιαρίων. Ἀλλοτεδὲ ὅτε ταρασσομένη ἡ θάλασσα ὑπὸ βιαίων ἀνέμων ἐμυκάτο, οἱ δὲ λάροι ἵπταντο κρώζοντες ἄνω τῶν ἀφριζόντων κυμάτων, διέβλεπε μετὰ παλμῶν καρδίας τοὺς ἀγῶνας νηὸς κλυδωνιζομένης καὶ πρὸς τὰ κύματα παλαιούσης. Πλέον ἢ ἅπαξ τὸν εἶχε παρατηρήσει κατὰ τοὺς πολυώρους ἐκείνους ρεμβασμοὺς ἀπομάσσοντα θερμὸν δάκρυ ἀναβλύζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐνόμισε λοιπὸν ὅτι εὔρε τὴν αἰτίαν τῆς ἀποκρύφου μελαγχολίας του καὶ ἀπεφάσισε νὰ θέτῃ τέρμα εἰς αὐτήν.

Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ὁ πλοίαρχος εὗρίσκετο κατὰ τὸ σύννηδες εἰς τὴν σκοπιάν του παρατηρῶν τὴν γαληνιαίαν θάλασσαν, ἠσθάνθη χεῖρα ἄβρὰν τεθειμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ στραφεὶς εἶδε τὴν Λευκὴν ὠχροτέραν μὲν τοῦ συνήθους, ἀλλὰ γαλήνιον καὶ μειδιῶσαν.

—Πάτερ μου, τῷ εἶπεν ἡ νεᾶνις, νομίζω ὅτι κατώρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ μάθω τὸ αἶτιον τῆς μελαγχολίας σου· ἡ εἰς τὴν ξηρὰν διαμονὴν σὲ θαρύνει· ἐπεθύμησας ἐκ νέου τὸ ἀρχαῖον ἐπάγγελμά σου;

—Ὡ προσφιλὴς μου κόρη, διατί μοι λέγεις τοῦτο; ἀπήντησεν ὁ πατὴρ.

—Διότι ἡ θλίψις σου μάς λυπεῖ ἄκρως καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ σοὶ ἀποδώσωμεν τὴν ἰλαρότητα ἀντὶ πάσης θυσίας.

—Τῷ ὄντι, τέκνον μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος καταπνίγων φλόγερὸν στεναγμὸν, κυμαίνομαι ἀπὸ τινος καιροῦ μεταξὺ φρικώδους ἀμφιβολίας. Τῷ ὄντι ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπανίδω τὴν θάλασσαν, ν' ἀτενίσω ἐκ νέου μετὰ θάρρους τοὺς κινδύνους της, ν' ἀπαντήσω νέας περιπετείας, μοὶ φλέγει τὴν καρδίαν, ἀλλὰ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας ταύτας θὰ ὑπερενίκων καὶ θὰ κατέπνιγον, προκειμένου νὰ στερηθῶ ὑμῶν, τῶν μόνων μου ἠτσαυρῶν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἂν ἄλλο τι δὲν μὲ ἐβασάνιζεν. Εἶναι τοῦτο ἡ σκέψις

ὅτι ἡ περιουσία μας μικρά οὕσα καὶ μὴ αὐξηθεῖσα ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς σας δὲν εἶνε ἀρκετὴ ὅπως ἐξασφαλίσῃ ὑμῖν εὐδαιμον μέλλον. Εἶνε ἀνάγκη ὅπως ἐργασθῶ. Εἵμαι νέος ἐτι καὶ ἐνὸς μοι μένουσιν ἡμέραι καὶ βραχίονες πρέπει γὰρ τὰ ἀφιερώσω ὅλα εἰς τὴν ἰδικὴν σας εὐτυχίαν. Ἄλλ' ἐξ ἄλλου νὰ ἀφήσω σὰς μόνας εἰς τὸν κόσμον, ἀνευ ὁδηγοῦ! ἀνευ προστάτου. . . νὰ φύγω!..

—Νὰ φύγῃ ὁ πατέρας; εἶπεν ἡ Θάλεια προσδραμύσα, εὐρισκομένη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς τὸν κῆπον καὶ καταγινόμενη νὰ διώκῃ ποικιλόχροον χρυσαλλίδα, νὰ φύγῃς; διατί; . . δὲν μᾶς ἀγαπᾶς λοιπὸν πλέον;

—Ὡ τέκνα μου! ἀνέκρυσεν ὁ αὐτοχὴς πατήρ, ἔχετε δίκαιον, τῷ ὄντι πολὺ σκληρὸς θὰ ἦμην, ἂν σὰς ἐγκατέλειπον.

—Ὅχι, πάτερ, εἶπε μετ' αἰφνιδίας ἀποφάσεως ἡ Λευκὴ, ἥς ἡ φωνὴ ἐξέφραζεν εὐστάθειαν χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τὴν γλυκύτητα, ἔαν τὴν ἀπουσίαν σου ὑπαγορεύσι λόγοι ἰσχυροὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς. Μὴ φοβοῦ δι' ἡμᾶς, ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς λησμονῇς. Ἀποστέλλε μᾶς καὶ μακρόθεν τὸν πατρικὸν σου ἀσπασμόν καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ θὰ μᾶς ἐπιβλέπῃ ὁ θεὸς καὶ ἡ μήτηρ μας.

Ὁ πατήρ δὲν ὠμίλησεν ἄλλ' ἐσφριζεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὰς δύο νέας καὶ ἐπέθηκε θερμὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐκάστης.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα τὰ χρειώδη ἦσαν ἔτοιμα διὰ τὴν ἀποδημίαν καὶ ὁ πλοίαρχος ἀφοῦ ἐσύστησε τὰς θυγατέρας του εἰς τὴν μέριμναν τοῦ ἐμπειπιστευμένου ἐπιστάτου τῆς αἰκίας καὶ τῆς γηραιᾶς ὑπηρετίδος, ἀφοῦ ἡσπάσθη θερμώτατα αὐτάς ἀνεχώρησεν.

—Μὴ μὲ λησμονεῖτε, εἶπεν ἀναχωρῶν πρὸς αὐτάς, καὶ ἐγὼ θὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι πᾶσαν στιγμὴν. Πᾶσαν ἐσπέραν εἰς τὴν προσευχὴν σας ἐνθυμίσθε καὶ ἐμὲ καὶ συνιστάτέ με εἰς τὸν θεόν· ἔχετε πάντοτε τὸ βλέμμα

προσηλωμένον πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ εὐρίσκεται ἡ μήτηρ σας ἥτις σὰς προστατεύει καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν ὅπου περιπλανᾶται ὁ πατήρ ὅστις σὰς ἀγαπᾷ. Θὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως ὡς ἐλπίζω, ἐν τούτοις θὰ λαμβάνετε τακτικῶς εἰδήσεις μου.

Καὶ μόλα ταῦτα εἶχον παρῆλθαι ἔτη καὶ ὁ πατήρ των δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει. Κατ' ἀρχὰς εἶχον μάθει περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ τινα καιρὸν αἱ εἰδήσεις ἐγένοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον σπάνιαι, καὶ αἱ νεάνιδες οὐδὲν ἀπὸ πολυλοῦ καιροῦ ἐμάνθανον περὶ τοῦ πατρὸς των.

III

Τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παροῦσα διήγησις, αἱ δύο νεάνιδες προσέβησαν εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπως ἀναπνεύσωσι τὴν ἐσπερινὴν αὔραν ἥτις ἔπνεε δροσοβόλος καὶ μεστὴ ἡδυπαθῶν ἀρωμάτων, ἅπερ ἀφῆρπαξε περῶσα ἀπὸ τοῦ ἄλλος τῶν λεμονεῶν τὸ κείμενον πέριξ τῆς ἐπαύλεως. Ὁ Ἥλιος ἐβυθίζετο μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν θάλασσαν χρυσῇ καθιστῶν τὴν μειδιῶσαν ἐπιφάνειαν αὐτῆς διὰ τῶν θνησκουσῶν ἀκτίνων τοῦ καὶ διασπείρων ὀλοπόρφυρα καὶ περιφλεγῇ ῥόδα ἀνά τὴν δύσιν. Μικραὶ ἀλκυόνες ἵπταντο ταχεῖαι βιάουσαι διὰ τῶν πτερύγων τὴν θάλασσαν κοιμωμένην νωχελῶς ὡς ἐρωτότροπον κόρην. Ἡκούετο μακρόθεν ἐρχόμενος ἀρμονικὸς τῆς θαλάσσης ὁ φλοῦσθος, μεθ' οὗ συνηνοῦτο, ἀπώτατα ἀντηχοῦν, ἄσμα ἁλιέως, διαπλέοντος με ἀνάτιον τὰ ἀχανῆ πελάγη.

Ἡ Λευκὴ ἐτοποθέτησε τὴν ἑδραν τῆς παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ ἐξώστου, ἔλαβε τὸ ἐργόχειρόν τῆς καὶ ἤρχισε νὰ κεντᾷ. Ἐφαίνετο ὠχροτέρα καὶ μᾶλλον σύννονος τοῦ συνήθους. Ἡ χεὶρ τῆς ἐνίοτε διέμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κεντήματος τὸ δὲ ὄμμα τῆς προσηλωτὸ ἀκουσίως εἰς τὸ πέλαγος καὶ εἰς τὰς ἐσχατίας τοῦ ὀρίζοντος, ὃν ἔδαφεν ἐπὶ

ἀμυδρά καὶ ὑπέρυθρος χροιά, τελευταῖον ἀπομεινάριον τοῦ μαγικοῦ τῆς δύσεως πανοράματος. Ἐμνεον εἰς τοιαύτην στάσιν ἀπὸ τινων στιγμῶν, ὁπότε αἴφνης ὁ ζέφυρος ἔφερεν εἰς τὰς ἀκρας τῆς τὸν ἤχον κρουομένου σημάντρου ἀλοῦντος τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν ἐσπερινόν. Οἱ ἤχχι βραδεῖς καὶ δι-
ακεκομμένοι, μελαγχολικῶς κραδαινόμενοι εἰς τὸν ἀέρα ὁμοιάζον πρὸς τὸ ὕστατον παράπονον ἀγωνιώσκει ψυχῆς. Ἡ ρεμβάζουσα κόρη ἀνεσκήρτισεν ἄ-
όριστος ἀνάμνησις ἐπῆλθεν αἴφνης εἰς τὸ πνευμά της. Ἀνεκινήθη καὶ ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὴν Θάλειαν, ἥτις κα-
τὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατεγίνετο νὰ ποτίσῃ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τεθειμένα ἄνθη καὶ παρετῆρει μετὰ παιδικῆς θλί-
ψεως τινὰ ἐξ αὐτῶν μαρνανθέντα ὑπὸ τὰς φλογεράς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

— Ἀδελφὴ μου, ἠρώτησεν, ὑπῆγε λοιπὸν σήμερον ἡ Ἀναστασία εἰς τὴν πόλιν;

— Ἐπέστρεφεν ἀπὸ μιᾶς ὥρας, ἀπήντησεν ἡ Θάλεια.

— Καμμία εἶδησις;

— Καμμία!

Στεναγμὸς διέστειλε τὰ πένθιμα χεί-
λη τῆς Λευκῆς.

— Ἐπορεύθη, ἠρώτησεν, ἠρεύνησε πανταχοῦ, ἐξηκολούθησεν ἡ Θάλεια, ἀλλὰ ματαίως. Κάνεις δὲν ἤξευρε γὰρ τῇ εἶπῃ τι, νὰ τῇ δώσῃ ἐλπίδας.

— Εἶναι πέντε ἔτη σήμερον, εἶπεν ὥσει καθ' ἑαυτὴν ὁμιλοῦσα ἡ Λευκὴ. Μᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπέστρεφε ταχέως καὶ ὅτι ἐντοσούτω θὰ μᾶς ἀπέστελ-
λε τακτικὰς εἰδήσεις, καὶ ὁμῶς παρήλ-
θον δύο ἔτη, καθ' ἃ οὐδὲν περὶ αὐ-
τοῦ ἐμάθομεν. Δύο ἔτη χωρὶς νὰ μᾶς γράψῃ χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι μᾶς ἀ-
φῆκεν ὁρφανὰς ἄνευ ἐτέρου προστά-
του πλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον! Ὁ ἀδελφὴ μου, εἶνε ἀδύνατον! ὁ πατήρ
μας δὲν ἦτο τόσο σκληρὸς ὁρίστον
προαίσθημα μοὶ λέγει ὅτι θὰ τῷ ἐ-
πῆλθε δυστύχημα, διότι ἄλλως ἦτο
ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπέστρεφε ταχέως

εἰς τὰ τέκνα του, τὰ ὅποια τόσο
ἠγάπα.

Καὶ δάκρυ διαυγὲς ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ
κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς νεάνιδος.

— Λευκὴ, ἀδελφὴ μου, κλαίεις; ἀ-
νεφώνησεν ἡ Θάλεια ριπτομένη εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς.

Αἱ δύο κορασίδες περιεπτύχθησαν
καὶ κατησπάσθησαν ἀλλήλας δακρύ-
ουσαι, ὁπότε ἡ αὐλεῖα θύρα ἐκρούσθη, ὁ
δὲ φύλαξ τοῦ κήπου χονδρὸς κύων ἤρξατο
ὕλακτῶν. Ὁ ἐπιστάτης ἐδραμε ν' ἀνοίξῃ
καὶ εἰσῆλθε νέος τις ἀπὸ τινος ὁ-
χήματος καταβάς πρὸ τῆς θύρας στα-
θέντος καὶ φέροντος τὴν μικρὰν ἀπο-
σκευὴν του. Ἐζήτησε καὶ ἀνεῦρε τὴν
πρὸς τὸν ἐξώστην ἄγουσαν κλίμακα,
ἣν ἀνελθὼν ἔστη πρὸ τῶν δύο ἀδελ-
φῶν.

Αἱ νεάνιδες ταραχθεῖσαι διὰ τὴν αἰ-
φνίδιον ἐπίσκεψιν ἔμειναν ἀπορούσαι καὶ
συνεσταλμέναι, τὸ δὲ βλέμμα αὐτῶν ἐ-
ξήταζε τὸν νέην μετὰ περιεργείας.

Ἦτο οὗτος νέος εἴκοσι καὶ ἔξ ἑτῶν
τὴν ἡλικίαν, ὅψιν ἔχων ἡλιοκαῆ ἀλλὰ
συμπαῆ καὶ ἐλκυστικὴν μορφήν με-
λανὰ ἥσαν ὁ πώγων ἡ κόμη καὶ αἱ το-
ξοειδεῖς ὀφρεῖ σκέπουσιν παρμέλανας
καὶ ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς. Ἐνεδύετο
φιλοκάλως καὶ κομψῶς ἀλλ' ἄνευ μα-
ταιότητος, ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ δὲ πύλου
του ἔφερε μελανὴν σκέπην εἰς σημεῖον
πένθους.

Τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ καὶ ἐν γένει ἡ
συμπεριφορὰ του ἐμαρτύρει εὐγένειαν
χαракτῆρος ἠνωμένην μετ' ὅλων τῶν
πλεονεκτημάτων ἐλευθερίου καὶ ἐξαίρε-
του ἀνατροφῆς, τὰ ὅποια κατὰ ἄλλα εὐ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς γεγόμενα ἀφαρπάζουσι
διὰ πρῶτον βλέμματος τὴν καρδίαν καὶ
προδιαθέτουσιν αὐτὴν εἰς εὐμενῆ κρίσιν.

Προῦχώρησέ τινα βήματα πρὸς τὰς
νεάνιδας καὶ υποκλιθεὶς εὐγενέστατα ἡ-
ρώτησε μετὰ φωνῆς γλυκειᾶς καὶ πῶς
ὑποτρεμούσης.

— Πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ πλοιάρ-

Π * * * ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐρυθριῶσα ἡ

Λευκή, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

—Μὰς φέρετε νέα τοῦ πατρός μας Ἰσως; προσέθηκε ζωηρῶς ἡ Θάλεια, ἥτις φύτει ζωηρὰ καὶ ἀνυπόμονος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἅμα ὡς ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι ὁ ξένος ἠδύνατο νὰ ᾔηνε κομιστὴς εἰδήσεώς τινος τῇ διέβη ἀπὸ τὸν νοῦν.

‘Ο νέος ἐφάνη ταραχθεὶς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ ἔμεινε σιωπῶν· καὶ ἔπειτα ἐψιθύρισεν·

—‘Ισως.

—‘Α! δὲν ἠπατήτην λοιπὸν, ἀνεκράξεν ἡ νέα κόρη, ἡ καρδιά μου μοι τὸ εἶπε πρὶν ἀνοίξετε τὰ χεῖλη. ‘Ομιλεῖτε λοιπὸν, εἰπέτέ μας, τὸν εἶδετε; τί κάμνει; ποῦ εὐρίσκεται ὁ προσφιλὴς μας πατήρ;

—Καὶ ἐγὼ θὰ ἐνώσω τὰς παρακλήσεις μου μὲ τὰς τῆς ἀδελφῆς μου, εἶπεν ἡ Λευκή, καὶ θὰ παρακαλέσω, κύριε, νὰ μὴ βραδύνετε νὰ μὰς εἰπῇτε ὅ,τι γνωρίζετε περὶ τοῦ πατρὸς μας. Εἰπέτε, ἐὰν σὰς παρήγγειλε τίποτε, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐὰν ὑγιαίνει... ἐὰν ζῇ.

Οὐδὲ τὴν φορὰν ταύτην ὁ νέος ἀπεκρίνατο, ἀλλ’ ὥχριασε μάλιστα ἐπαίσθητῶς· ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπέκρυψεν αὐτοὺς, καὶ ὅτε κατεβίβασεν αὐτὴν τὸ ὄμμα του ἐφάνη πλήρες δακρύων.

Αἱ δύο νεάνιδες ἐφρικίσαν.

—Θὰ συνέβη λοιπὸν δυστύχημα! ἀνεκράξαν μιᾷ φωνῇ, ὁμιλήσατε δι’ ὄνομα θεοῦ, δι’ ὅ,τι ἔχετε ἱερὸν, ὁμιλήσατε!...

—Δεσποινίδες, ἤρξατο ὁ ξένος διὰ φωνῆς τῆς ὁποίας μάτην προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν, ὁ θεὸς ἔστω μοι μάρτυς περὶ τοῦ πόσον ἡ καρδιά μου εἶνε κατεσπαργμένη τὴν στιγμήν ταύτην, διότι ἐκτελὼν ὅρκον ὃν ἔδωκα πρὸς τὸν εὐεργέτην μου παρὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὴν κλίνην, ἀκουσίως φέρω εἰς ὑμᾶς ἄγγελμα λυπηρὸν καὶ ὀδυνηρὸν... ‘Εχετε θάρρος καὶ ἀνδρίαν! ὁ πατήρ σας...

—Δὲν ζῇ πλέον! προσέθηκε τελει-

όνοσα τὴν φράσιν μετὰ σπαρακτικῶν λυγμῶν ἡ Λευκή.

—Δὲν ζῇ πλέον! εἶπεν ὁ νεανίας, οὐ τὰ χεῖλη ἐξέφερον βραδέως καὶ μελαγχολικῶς τὰς λέξεις ταύτας, ὡς ἡχώ θανάτου.

Αἱ νεάνιδες ἐξέβαλον κραυγὴν διάτορον ἀπελπισίας καὶ ἔπεσον ὀλοῦζουσαι ἡ μία εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἄλλης, ὡς τρυφεροὶ καὶ ἀδύνατοι θάμνοι, οὓς ἐλύγισε βιαία πνοὴ τυφῶνος.

—‘Ω πάτερ μου, ἀνεκράξεν ὀλοφύρομένη ἡ Θάλεια, ἐνῶ ἡ Λευκή ἔκειτο ἄπνους καὶ λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, διατὶ νὰ μὰς ἐγκαταλίπῃς; Δὲν ἐσυλλογίσθης τὰς θυγατέρας σου, τὰς ὁποίας τόσον ἠγάπας, ὅτι ἔμειναν μόναι καὶ ἔρημοι εἰς τὸν κόσμον; δὲν ἐνεθυμήθης τὴν τελευταίαν παραγγελίαν τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς μας; ὦ πάτερ μου! διατὶ ν’ ἀποθάνῃς;

Τὸ θέαμα ἦτο σπαραξικάρδιον· αἱ δύο νεάνιδες ἴσταντο περιπεπλεγμέναι καὶ θρηνοῦσαι ὡς ἔμφυχα λύπης ἀγάματα, παρ’ αὐτὰς ὅτε ἐπιστάτης καὶ ἡ ὑπηρετὶς προσδραμόντες εἰς τὰς κραυγὰς καὶ προσπαθοῦντες διὰ λόγων διανεκομένων νὰ παράσχωσιν αὐταῖς ἀνωφελῆ καὶ ἄκαιρον παρηγορίαν, πλησίον δὲ ὁ νεανίας ἀκίνητος προσβλέπων τὴν τραγικὴν σκηνὴν μετ’ ἀνεκφράστου θλίψεως καὶ συμπαθείας.

Παρήλθον λεπτά τινα καθ’ ἃ ὁ νέος εὐρέθη εἰς ἀπελπιστικὴν ἀμηχανίαν, τέλος εἰς στιγμὴν τινα καθ’ ἣν οἱ θῆνοι καὶ οἱ λυγμοὶ τῶν ἀτυχῶν νεανίδων ἐφάνησαν ἐπὶ μικρὸν κοπᾶσαντες, ἔλαβε θάρρος καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπέμβῃ ἐκ νέου.

—Θαρρεῖτε, δεσποινίδες, εἶπεν. Εἶνε μεγάλον ἀληθῶς τὸ δυστύχημα καὶ μεγάλη πρέπει νὰ ᾔηται καὶ ἡ θλίψις σας, ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζεσθε! ‘Ο θεὸς ὅστις σὰς ἀφείλε τὸν πατέρα θὰ ᾔητο ἄδικος ἐὰν μὴ σὰς παρείχε τὴν ἁγίαν καὶ ἰσχυράν του προστασίαν καὶ θὰ ἔχῃ φροντίσει ἔπως ἀνέστη δι’ ὑμᾶς

ἕτερον στήριγμα, ἕτερον προστάτην.

— Ἀλλὰ τίς θά ἦτο καλλίτερος προστάτης καὶ στήριγμα ἢ ὁ πατήρ μας; εἶπε κλαίουσα ἡ Θάλεια.

— Ἐχετε δίκαιον, δεσποίνης· ὁ πατήρ τῷ ὄντι εἶνε ὁ θερμότερος προστάτης, τὸ ἰσχυρότερον ἔρεισμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θά ἦνε δύσκολον ἂν ὅχι ἀδύνατον ν' ἀναπληρωθῇ ποτε ἡ ἀπώλεια. Ἀλλ' ἐὰν εἰς τοῦτο ἡδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς φίλος, εἰς ἀδελφός, τὸν φίλον τοῦτον, τὸν ἀδελφόν, θά εὗρητε εἰς ἐμέ.

— Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτάς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας μὲ ἥθος τοιοῦτο εὐλικρινείας καὶ συντριβῆς ὥστε αἱ νέανιδες, ἂν καὶ ἀναίσθητοι ὑπὸ τῆς θλίψεως δὲν ἡδυνήθησαν νὰ μὴ σφίγγωσι τὴν οὐτωσὶ προτεινομένην αὐταῖς πρὸς ἀρωγὴν χεῖρα.

— Ἀλλως, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας, ἡ ἀποστολὴ μου δὲν ἐτελείωσεν ἔτι· ἔχω ἐπιστολὴν τινα τοῦ πατρός σας, ἣν δέον ν' ἀναγνώσῃτε ὅπως ἐξηγήσῃτε τοὺς λόγους μου καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃτε ὅπρῃα εἶνε ἐνταῦθα, καὶ ὅπρῃα ἔσεται εἰς τὸ μέλλον ἢ πρὸς ἡμᾶς θέσις μου.

Καὶ ἐξήγαγεν ἔκ τινος χαρτοφυλακίου ἐπιστολὴν σεσημασμένην διὰ μέλανος κινροῦ.

— Ἐχετε ἐπιστολὴν τοῦ πατρός μας; ἠρώτησεν ἡ Δευκὴ συνερχομένη, ἰδὼ γρήγορα εἰς ἐμέ, εἶπε μετὰ παραφοράς.

Καὶ λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ἔφερε πρῶτον αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη, ἔπειτα τὴν ἠνέφεξ μὲ τρέμουσαν χεῖρα καὶ ἀνέγνω τὰ ἐπόμενα, ἅπερ ἡ χεὶρ εἶχε δυνηθῇ ἀσθενῶς νὰ χαράξῃ κατὰ τὴν ἐσχάτην ὥραν τῆς ἀγωνίας.

ἘΠροσφιλῇ μου τέκνα.

Σὰς γράφω ἀπὸ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου μου διότι αἰσθάνομαι ὅτι μοὶ ὑπολείπονται ὀλίγαι ὥραι ζωῆς, τὰς ὁποίας ἀφιερῶ εἰς σᾶς, καθὼς ἀφιέρωσα καὶ ὅλον τὸν ὑπόλοιπόν μου βίον. Ὅταν ἀναγνώσῃτε τὰς γραμμάς ταύτας, ἂς χαράσσει ἡ χεὶρ μου παγωμένη ἀπὸ τὴν ψυχρὰν πνοὴν τοῦ θά-

νάτου, οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν θὰ βλέπωσι τῆς ἡμέρας τὸ φῶς.

Δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἀποθάνω οὕτω ταχέως· ἐπεθύμουν νὰ ζήσω διὰ σᾶς καὶ ἂν κατὰ τὴν ὑστάτην ταύτην στιγμὴν μὲ λυπῇ τι, εἶνε τοῦτο ἡ ἰδέα ὅτι ἀποθνήσκων δὲν δύναμαι νὰ θλίψω πρότερον τὰς προσφιλεῖς μου κόρας εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ ἐπιθέσω ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ μετώπου σας θερμὸν καὶ τελευταῖον ἀσπασμόν. Καὶ πράγμα ἄλλο δὲν μὲ λυπεῖ κατὰ τὴν σοβαρὰν ταύτην στιγμὴν, εἰμὴ ἡ σκέψις ὅτι ἐφάνην ἀκουσίως σκληρὸς πρὸς σᾶς. Ἡ ζωὴ μου σᾶς ἀνῆκεν, ἦτο ἀναγκαῖα διὰ τὴν τύχην σας, διὰ τὴν εὐημερίαν σας, καὶ ἐγὼ τὴν ἠσώτευσά, ἐγὼ τὴν ἀπώλεσα!

Καὶ ὅμως ὁ θεός, ὅστις μὲ μετακαλεῖ σήμερον πλησίον του, εἶνε μάρτυς ὅτι οὐδὲ στιγμὴν ἔπαυσα νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ φροντίζω περὶ ὑμῶν καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ θάνατος ὅστις τώρα ἐπέρχεται αἰτίαν ἔχει τὴν ἄπειρον πρὸς σᾶς στοργὴν μου. Ἐνῷ διέπλεον τὰς ἀχανεῖς θαλάσσας καὶ τοὺς τρικυμιώδεις ὠκεανούς, τὸ ἔμμημα μου ἀναζητῶν τὸν πολικὸν ἀστέρα εἰς τὸν ἀστεροφεγγῇ οὐρανὸν, ἐνθεν καὶ ἐνθεν αὐτοῦ ἐβλεπε πάντοτε δύο φωτεινάς καὶ γλυκεῖας μορφάς ἀγγέλων, τὰς ἰδικὰς σας μορφάς, ὧς προσφιλεῖς μου τέκνα! Εἰς μόνος πόθος, μία μόνη ἐλπίς ἦτο τὸ μαγικὸν ὄνειρον τοῦ βίου μου, τὸ φῶτεινόν σημεῖον τοῦ μέλλοντος, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο κεκμηκὸς ἐκ τῶν περιπετειῶν τῆς ζωῆς τὸ πνεῦμά μου—ὁ πόθος τοῦ νὰ δυνηθῶ τάχιστα νὰ σᾶς ἴδω καὶ νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ ἀμέριμνος καὶ εὐτυχῆς σιμὰ σᾶς. Ὁ πόθος οὗτος ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος διότι οὕτως ἔδοξε τῇ Προνοίᾳ. Ἡ μήτηρ σας ἦν θὰ ἴδω ἐντὸς ὀλίγου, γινώσκει πόσον ἄλγος μοὶ προξενεῖ τοῦτο, καὶ συνειδυῖα τὴν ἀθωότητά μου, εἶμαι βέβαιος, θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ἀλλως μία παρήγορος ἐλπίς ἔρχεται νὰ ἐξηδύνῃ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς μου τὴν πικρότητα τοῦ ποτηρίου. Ὁ θεός δὲν ἠθέλησε νὰ μείνετε μόναι,

έρημοι και ἀπέλιπδες μετὰ τὴν ἀπώλειάν μου και μοι ἀπέστειλε βοηθὸν ἓνα τῶν ἀγγέλων του. Σᾶς μένει ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς εἰς φίλος, εἰς προστίτης, τὸν ὁποῖον σεῖς δὲν γνωρίζετε ἀκόμη και εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆτε διότι εἶνε τὸ μόνον ὄν, ὅπερ σᾶς ἀγαπᾷ, ἐμοῦ θανόντος, εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Ὁ προστάτης οὗτος εἶνε ὁ νεανίας Ἐκτωρ ὅστις θὰ κοιμίσῃ ὑμῖν τὴν παροῦσάν μου. Αὐτὸς θὰ κοιμίσῃ τὴν παρουσίαν, ἣν ἡδυνήθην διὰ πολλοῦ κόπου και ἰδρώτος νὰ συλλέξω χάριν ὑμῶν. Εἶνε ὁ υἱὸς ἀνθρώπου ὅστις μοι ἔσωσεν ἄλλοτε τὴν ζωὴν. Μικρὸν τὸν παρέλαβα και ἐπεστάτησα εἰς τὴν ἀνατροφὴν του· εἶνε δὲ τὸ μόνον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἀπὸ σᾶς και τὴν μητέρα σας ἠγάπησα ζωηρῶς εἰς τὸν κόσμον. Ἀγαπάτέ τον ὡς ἀδελφόν, διότι και ἐκεῖνος μὲ ἠγάπησε φιλοστόργως, και κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν περίστασιν ἡ χεὶρ του, ἂν και ματαίως, προσεπάθησε ν' ἀποσοβήσῃ τὸν ἐπελθόντα μοι κίνδυνον. Ἀγαπάτε αὐτὸν εὐλοκρινῶς και ταχῆτε ἀδιστακτως ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἐκεῖνος θὰ σᾶς εἴπῃ πόσῃ στοργὴν ἐνέκλειον μέχρι τῆς ὑστάτης πνοῆς τὰ στήθη μου διὰ σᾶς, και τὴν ὁποίαν ἐκληροδότησα πρὸς αὐτόν. Μοι ὠρίσθη ν' ἀφιερῶσιν τὴν ζωὴν του ὅλην διὰ τὴν εὐτυχίαν σας. Ἡ τελευταία μου θέλησις εἶνε μετὰ ἐν ἔτος ὁ Ἐκτωρ ὁ προσφιλέστατος οὗτος νέος, νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα και νὰ καταστῇ ὁ σύζυγος και προστάτης τῆς πρωτοτόκου μου θυγατρὸς Λευκῆς.

Τὸ ῥίγος τοῦ θανάτου δὲν μὲ ἀφίνει περισσότερον νὰ ἐκταθῶ τὸ σκότος τοῦ τάφου μου ἐπεκάθησεν ἤδη ἐπὶ τῶν βλεφάρων μου. Φίλιτα τέκνα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἴδω πλέον εἰς τὸν κόσμον, Λευκὴ μου, Θάλειά μου, χαίρετε διὰ παντός! Μὴ λησμονήτε μνησικακοῦσαι τὸν πατέρα σας ὅστις δὲν ἐξετέλεσεν ὅσα χρεὴ εἶχε πρὸς ὑμᾶς. Συγχωρήσατέ τον και δεσθε συχνὰ ὑ-

πὲρ αὐτοῦ· τὰ ἡμίκλειστα χεῖλη μου πειρῶνται νὰ ἐνωθῶσιν ὅπως σᾶς ἀποστείλωσι μακρὰν τὸ τελευταῖον φίλημα, ἡ δὲ χεὶρ μου νεκρωθεῖσα θλίβει εἰσέτι ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸ μετάλλιον τὸ περιέχον τὰς τρίχας τῆς κόμης σας. Χαίρετε και εὐτυχεῖτε διὰ παντός!

Κρουνοὶ δακρύων ἔπεσον ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς Λευκῆς κατὰ τὴν ἀναγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ὅταν ἐτελείωσεν ἔφερε πάλιν αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὰ χεῖλη και λαβούσα τὴν χεῖρα τῆς Θαλείας, — Γονυπετήσωμεν, εἶπεν αὐτῇ, και δεηθῶμεν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς μας. Τοῦ λοιποῦ δὲν θ' ἀτενίζωμεν πλέον πρὸς τὴν θάλασσαν ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι ἐκεῖ εὐρίσκεται ὅτι ἠγάπησεν ἡμᾶς θερμότερον ἐν τῇ ζωῇ, ὁ πατὴρ και ἡ μήτηρ μας.

Και ἡ σελήνη προβάσα πλησιόφως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τινος λόφου και ἐνοῦσα τὸ μαγικὸν φῶς τῆς μετὰ τὴν γλυκεῖαν τῶν ἀστέρων ἀνταύγειαν, ἐφώτισε τὰς δύο νεανίδας γονυπετεῖς και προσευχομένας, τῶν ὁποίων ἡ προσευχὴ ὡς εὐωδία ἄνθους ἀνῆρχετο πρὸς οὐρανοὺς ἵνα παρηγορήσῃ δύο πνεύματα παρὰ τὸν θρόνον τοῦ Πλάστου εὐρισκόμενα, ἅτινα ἔβλεπον ἐκεῖθεν μετὰ κατανύξεως τὴν σκηνὴν ταύτην ὁσφραίνόμενα οὕτως εἶπειν τὸ ἄρωμα τῆς στοργῆς ὅπερ ἐξέφερον τὰ τρυφερά ἄνθη τὰ σπαρθέντα και βλαστήσαντα ὑπὸ τὸ ζωογόνον θάλλπος τοῦ ἀμοιβαίου αὐτῶν ἔρωτος.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Babby